USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **I. A.**, zast. JUDr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. OAM-114/LE-BE02-HA11-R2-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 2018, č. j. 32 Az 1/2017 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Vítu Biolkovi, MBA, advokátovi, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, Hradec Králové, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Hradci Králové shora označeným rozsudkem zamítl žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že soud se neúplně a nesprávně vypořádal s žalobcem tvrzenými skutečnostmi, když uzavřel, že nejsou splněny ani podmínky pro přiznání tzv. doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Soud nevzal v úvahu skutečnost, že žalovaný nevyužil správní uvážení navzdory zvláštním okolnostem případu stěžovatele (bezpečnostní situace v Nigerské republice, národnostní příslušnost stěžovatele); uvedené znamená porušení zásady zákonnosti.

[3] Stěžovatel dále namítá, že soud dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovateli nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Soudem nebylo zdůvodněno, z jakých podkladů vycházel. Z celoživotních zkušeností

žalobce je zřejmé, jakým způsobem s ním bude zacházeno, byť soud v napadeném rozhodnutí označuje tvrzení žalobce za nepodložená a obecná. Prokazování zcela konkrétních činů a jednání, kterých se na žalobci případně členech jeho rodiny dopustily státní složky, je však téměř nemožné a po žalobci toto nelze ani spravedlivě požadovat. S ohledem na uvedené skutečnosti je rozhodnutí soudu nejen nepřezkoumatelné, ale i nezákonné.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul skutkové okolnosti případu a konstatoval, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu za účelem legalizace svého pobytu na území České republiky. Tvrzené potíže stěžovatele související s jeho tuarežskou národností považuje žalovaný za nevěrohodné a azylově nerelevantní.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se podrobně vypořádal se všemi žalobními námitkami a z odůvodnění jeho rozsudku je zcela zřejmé, z jakých důvodů je nepovažoval za důvodné. Krajský soud se zabýval skutkovými okolnostmi případu, odkázal na podklady, ze kterých vycházel, a také aplikoval relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Napadený rozsudek tedy zjevně netrpí žádným zásadním pochybením, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti.

[10] Kasační stížnost dále nenastoluje žádné právní otázky, které nebyly dosud v judikatuře řešeny, nebo by byly řešeny v judikatuře rozdílně. S ohledem na to nelze z povahy věci uvažovat ani o judikaturním odklonu. Stěžovatel pouze nesouhlasí s posouzením věci krajským soudem, což však samo o sobě není důvodem přijatelnosti kasační stížnosti a nemůže v posuzovaném případě vést k jejímu meritornímu přezkumu.

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost nenaplňuje žádnou z podmínek přípustnosti vymezených v cit. usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[13] Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Víta Biolka, MBA, advokáta, který byl stěžovateli ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 23. 1. 2017, č. j. 32 Az 1/2017 - 26, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 23. 5. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Vedle toho má zástupce stěžovatele též právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele je plátcem DPH. Jeho odměna se proto zvyšuje o částku odpovídající této dani. Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu